Lietas Nr. A420160115
Lietas arhīva Nr. A42-00211-16/15

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2016.gada 27.janvārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Reitupe,

piedaloties pieteicēja /pers. A/ pilnvarotajam pārstāvim /pers. B/ un Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas pilnvarotajai pārstāvei /pers. C/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes 2015.gada 15.janvāra lēmuma Nr.8 atzīšanu par prettiesisku.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Atļauju sistēmas nodaļas 2014.gada 27.novembra lēmumu Nr.135 (turpmāk – sākotnējais lēmums) pieteicējam /pers. A/ anulēta šaujamieroču glabāšanas atļauja Nr.2768/06, kā arī nolemts tiesību normās paredzētajā kārtībā un termiņos risināt jautājumu par pieteicējam piederošo šaujamieroču: 1) B4 bise „MC-21-12", kalibrs 12, Nr.M5038; 2) B4 karabīne „BROWNING BAR LIGHT AFFUT", kalibrs 30-06, Nr.311MY11400 un munīcijas izņemšanu un atsavināšanu.

[2] Izskatot pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu, ar Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes 2015.gada 15.janvāra lēmumu Nr.8 (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. Pārsūdzētajā lēmumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[2.1] Ņemot vērā, ka pieteicējs ir notiesāts Spānijas Karalistē par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu un sodāmība nav dzēsta vai noņemta, pieteicējam anulēta šaujamieroča glabāšanas atļauja Nr.2768/06 pirms termiņa, pamatojoties uz Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.panta 1.punktu.

[2.2] Ja uz personu attiecināmi Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.pantā minētie aizliegumi, atbildētājai atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajam ir jāizdod obligātais administratīvais akts.

[3] Nepiekrītot pārsūdzētajam lēmumam, pieteicējs vērsās administratīvajā tiesā, lūdzot to atcelt. Pieteikumā norādīts turpmāk minētais.

[3.1] Pieteicējs nav tiesāts, atrodoties Spānijas Karalistē, kā arī nav aicināts, izsaukts vai kā citādi lūgts ierasties kādā no Spānijas Karalistes tiesām. Līdz ar to šajā procesā pārkāptas pieteicēja tiesības uz taisnīgu tiesu, tiesības uz aizstāvību kriminālprocesā u.c., kā arī pieteicējs nevar izteikt savu viedokli nedz par viņam Spānijas Karalistē inkriminēto noziedzīgo nodarījumu, nedz par Spānijas Karalistē pieņemto spriedumu.

[3.2] Saskaņā ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas sniegto informāciju nevienā no Latvijas Republikas tiesām pret pieteicēju nav ierosināta lietvedība par ārvalsts sprieduma atzīšanu un soda izpildīšanu. Līdz ar to nav ievēroti Kriminālprocesa likuma 69.nodaļas noteikumi un Spānijas Karalistes tiesas spriedums attiecībā pret pieteicēju Latvijas Republikā nav stājies spēkā.

[3.3] Saskaņā ar 2015.gada 20.janvāra Informācijas centra izziņu Nr.A-14/5-590, Sodu reģistrā ir iekļautas ziņas, taču nav atzīts noziedzīgais nodarījums. Tātad ziņas ir iekļautas apjomā, kas nav pilnīgs un atbilstošs Sodu reģistra likuma 9.pantam un 5.panta jēgai.

[3.4] Nav vērtēts 2005.gada 21.novembra Eiropas Savienības Padomes lēmuma 2005/876/TI 12.panta konteksts un paredzēto sodu korelācija Spānijas Karalistē un Latvijas Republikā, kā arī Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta pirmā daļa un 7.panta pirmā daļa. Tādējādi soda izpilde uzsākta pretrunā ar minētā Eiropas Savienības Padomes lēmuma 12.pantu, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvenciju un Latvijas Republikas Satversmes 92. un 105.pantu. Neizvērtētu un neatzītu faktu iekļaušana Sodu reģistrā rada nepamatotus cilvēktiesību un konstitucionālo tiesību pārkāpumus, t.sk. nepamatotu tiesību uz darbu un brīvu nodarbošanās izvēles ierobežojumu.

[3.5] Bez izvērtēšanas Latvijas tiesā ir uzsākta soda izpilde Latvijas Republikā, t.i., tā faktiski ir notikusi – atņemot tiesības uz īpašumu – šaujamieročiem (papildsoda izpilde), kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 16.sadaļu.

[4] Valsts policija tiesai iesniegtajos paskaidrojumos pieteikumu uzskata par nepamatotu un noraidāmu, atsaucoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem motīviem.

Papildus paskaidrojumā norādīts, ka Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.panta 1.punktā norādītais attiecībā uz personas sodāmību attiecas ne tikai uz Latvijas Republikā, bet arī citās valstīs sodītām personām.

No Eiropas Savienības Padomes 2005.gada 21.novembra lēmuma 2005/876/TI un Sodu reģistra likuma 22.panta pirmās daļas 12.punkta izriet, ka Eiropas Savienības dalībvalstīm ir pienākums savā starpā apmainīties ar ziņām par personu sodāmību.

Arī Tieslietu ministrija, sniedzot viedokli par tiesību normu interpretāciju, ir norādījusi, ka atbilstoši Sodu reģistra likuma 19.panta pirmās daļas 4. un 5.punktam Informācijas centram, sniedzot ziņas par personas sodāmību, kas radusies pēc ārvalstī izdarīta noziedzīgs nodalījuma, ir pienākums vērtēt, vai attiecīgās darbības Latvijā ir pielīdzināmas tādām darbībām, kuras tiek atzītas par noziedzīgu nodarījumu. Ievērojot to, ka pieteicējs ir notiesāts Spānijas Karalistē par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, kas arī Latvijā ir kvalificējams kā noziedzīgs nodarījums un sākotnējā lēmuma pieņemšanas laikā un pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā sodāmība nebija dzēsta, atbildētāja atbilstoši tiesību normās noteiktajam izdevusi obligāto administratīvo aktu –

pieņēmusi lēmumu anulēt pieteicējam šaujamieroču glabāšanas atļauju Nr.2768/06 pirms termiņa.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja pārstāvis uzturēja iesniegto pieteikumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem, vēlējās uzsvērt, ka Spānijas Karalistes tiesas spriedums nav atzīts Latvijas Republikā un pieteicējam inkriminētais pārkāpums ir nebūtisks saskaņā ar Latvijas likumdošanu. Pieteicējs savā deklarētajā dzīvesvietas adresē nav saņēmis Spānijas Karalistes tiesas sūtījumus. Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.panta pirmā daļa ir piemērojama, ja sodāmība noteikta saskaņā ar Latvijas Republikas Krimināllikumu un Kriminālprocesa likumu. Vēl jo vairāk tādēļ, ka Kriminālprocesa likuma speciāla nodaļa paredz to, kādā veidā ir savstarpēji atzīstami un izpildāmi citās Eiropas Savienības dalībvalstīs pieņemtie spriedumi, t.i., 71. un 76.nodaļa. Būtiskākais nosacījums, ka šis ārvalstīs piespriestais sods ir atzīts Latvijas Republikā. Tiesai ir jālemj par to, vai citās valstīs piespriestais sods ir automātiski piemērojams Latvijas Republikā.

[6] Atbildētājas – Valsts policijas pilnvarotā pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādītiem motīviem.

Motīvu daļa

[7] Vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietas materiālus, pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, uzklausījusi tiesas sēdē procesa dalībnieku paskaidrojumus, tiesa atzīst, ka pieteikums nav pamatots un tādēļ noraidāms.

[8] Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 19.panta pirmās daļas 1.punkts redakcijā, kas bija spēkā pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā, paredzēja Valsts policijas pienākumu anulēt šaujamieroča glabāšanas atļauju, ja uz personu attiecas kāds no likuma 17.pantā minētajiem aizliegumiem.

[9] Tiesa konstatē, ka pieteicējam šaujamieroču glabāšanas atļauja anulēta, pamatojoties uz Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.panta 1.punktu, kas noteic, ka šaujamieroču vai lielas enerģijas pneimatisko ieroču iegādāšanās, glabāšanas, nēsāšanas vai kolekcijas atļauju aizliegts izsniegt fiziskajai personai, kura sodīta par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, – pirms sodāmības dzēšanas vai noņemšanas.

Saskaņā ar Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 19.panta pirmās daļas 1.punktu Valsts policija anulē ieroču iegādāšanās, glabāšanas, nēsāšanas un kolekcijas atļauju vai nepagarina atļaujas derīguma termiņu, ja uz personu attiecas šā likuma 17.panta 1.punktā minētais aizliegums.

Ievērojot minēto, lietā jāpārbauda, vai izskatāmajā gadījumā ir iestājušies Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.panta 1.punktā paredzētie priekšnosacījumi atļaujas anulēšanai, proti, vai pieteicējs ir sodīts par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu un šī sodāmība nav dzēsta vai noņemta.

[10] Kā izriet no pieteikumā ietvertā prasījuma, pieteicējs lūdz atcelt pārsūdzēto lēmumu.

Atbilstoši Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 20.panta otrajai daļai lēmuma par atļaujas anulēšanu apstrīdēšana un pārsūdzēšana neaptur tā darbību. Kā tas izriet no lietas materiāliem, šaujamieroču glabāšanas atļauja Nr.2768/06 ir anulēta un tas nozīmē, ka uz pieteikuma iesniegšanas dienu pārsūdzētais lēmums jau bija izpildīts.

Ņemot vērā, ka pārsūdzētais lēmums jau izpildīts, līdz ar to zaudējis spēku, tiesa var pārbaudīt tikai tā tiesiskumu, bet nevar to atcelt. Tas nozīmē, ka pieteikuma priekšmets lietā ir pārsūdzētā lēmuma atzīšana par prettiesisku.

[11] Tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus to kopsakarā, atzīst par pamatotu Valsts policijas secinājumu, ka izskatāmajā gadījumā ir konstatējami Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.panta 1.punktā paredzētie priekšnosacījumi atļaujas anulēšanai, proti, ka pieteicējs ir sodīts par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu un šī sodāmība nav dzēsta vai noņemta. Minētais pamatojams ar turpmāk izklāstītajiem apsvērumiem.

[12] Sodu reģistra likuma mērķis ir izveidot vienotu uzskaiti par noziedzīgus nodarījumus un administratīvos pārkāpumus izdarījušām personām, lai veicinātu šo nodarījumu un pārkāpumu novēršanu un atklāšanu, kā arī par tiem personai noteiktā soda izpildes un tiesību ierobežojumu kontroli (likuma 1.pants).

Saskaņā ar minētā likuma 2.pantu Sodu reģistrs ir valsts informācijas sistēma, kuras pārzinis un turētājs ir Iekšlietu ministrijas Informācijas centrs.

Sodu reģistra likuma 16.panta pirmā daļa noteic, ka Iekšlietu ministrijas Informācijas centrs reģistrā iekļauj un glabā Eiropas Savienības dalībvalsts centrālās iestādes sniegtās ziņas par Latvijas pilsoņa notiesāšanu.

2009.gada 27.aprīlī stājās spēkā Eiropas Savienības Padomes Pamatlēmums 2009/315/TI par organizatoriskiem pasākumiem un saturu no sodāmības reģistra iegūtās informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm (turpmāk – Pamatlēmums). Pamatlēmumā ietvertās normas tika pārņemtas nacionālajā tiesiskajā regulējumā, tajā skaitā Sodu reģistra likuma 22.panta pirmās daļas 11.punktā, kas noteic, ka reģistra aktuālajā datubāzē glabā ziņas par Latvijas pilsoni, kurš notiesāts Eiropas Savienības dalībvalstī vai trešajā valstī, – līdz brīdim, kad no Eiropas Savienības dalībvalsts centrālās iestādes vai trešās valsts saņemtas ziņas par iepriekš sniegto ziņu dzēšanu, bet ne ilgāk kā 100 gadus pēc personas dzimšanas.

No minētajām tiesību normām izriet, ka Sodu reģistrā tiek iekļautas un glabātas Eiropas Savienības dalībvalsts centrālās iestādes sniegtās ziņas par Latvijas pilsoņa notiesāšanu līdz brīdim, kad no Eiropas Savienības dalībvalsts centrālās iestādes vai trešās valsts saņemtas ziņas par iepriekš sniegto ziņu dzēšanu.

Atbilstoši minētajam regulējumam, 2014.gada 3.novembrī Iekšlietu ministrijas Informācijas centrā (turpmāk – Informācijas centrs) tika saņemts Spānijas Centrālās iestādes Eiropas sodāmības reģistrācijas sistēmas paziņojums (*lietas 67.-71.lapa*) par pieteicēja notiesāšanu Spānijas Karalistē. Minētajā paziņojumā tostarp norādīts, ka pieteicējs 2014.gada 24.aprīlī ir notiesāts Spānijas Karalistē par noziegumiem pret personu, vardarbību vai draudēšanu ģimenē, nosakot šādu sodu: 1) brīvības atņemšana uz 9 mēnešiem; 2) tiesību vēlēt vai tikt ievēlētam atņemšana/atņemšana 9 mēnešiem; 3) aizliegums turēt vai nēsāt ieročus; 4) aizliegums jebkādiem līdzekļiem sazināties ar noteiktām personām uz 1 gadu un 6 mēnešiem. Analoģisku informāciju par pieteicēja notiesāšanu Spānijas Karalistē Informācijas centrs sniedzis, atbildot uz tiesas pieprasījumu.

[13] Lietā nav strīda par to, ka Valsts policija secinājumu par pieteicēja sodāmību izdarījusi, pamatojoties uz Soda reģistra informāciju.

Pieteicēja ieskatā ziņas par Spānijas Karalistes tiesas spriedumu nav iekļaujamas Sodu reģistrā, jo nav ievēroti Kriminālprocesa likuma 69.nodaļas noteikumi, proti, pieteicējs uzskata, ka ārvalsts spriedumam jābūt atzītam Latvijā.

Kā to pamatoti norādījusi Valsts policija, Kriminālprocesa likuma 69.nodaļas regulējums izskatāmajā gadījumā nav piemērojams, jo Kriminālprocesa likuma 69.nodaļa reglamentē vispārīgos noteikumus ārvalstī piespriesta soda izpildīšanai Latvijā, un viens no priekšnosacījumiem ir ārvalsts lūgums par ārvalstī piespriesta soda izpildīšanu, tāpat nav pamatota pieteicēja pārstāvja atsaukšanās uz Kriminālprocesa likuma 70.nodaļu

(ārvalstī piespriesta ar brīvības atņemšanu saistīta soda izpildīšana Latvijā) un 71.nodaļu (Eiropas Savienības dalībvalstī pieņemta nolēmuma, ar kuru piespriests brīvības atņemšanas sods, izpildīšana Latvijā), jo lietā nav strīda par Spānijas Karalistes sprieduma izpildi Latvijā. Tiesa vērš pieteicēja uzmanību, ka šaujamieroču glabāšanas atļauja pieteicējam anulēta, pamatojoties uz Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.panta 1.punktu, nevis ārvalstī piespriesta soda izpildes ietvaros.

Vienlaikus tiesa nekonstatē tiesisko regulējumu, kurš paredzētu Sodu reģistrā iekļaut tikai tās ziņas par ārvalsts spriedumiem, kuri ir atzīti Latvijā. Šāda tiesību normas tulkošana nonāktu pretrunā ar Pamatlēmumā noteikto, ka Eiropas Savienības valstij ir pienākums citās Eiropas Savienības valstīs pieņemtiem spriedumiem paredzēt līdzvērtīgas sekas kā savās tiesās pieņemtiem spriedumiem.

Eiropas Komisijas ziņojumā Eiropas Parlamentam un Padomei par to, kā dalībvalstis īsteno 2008.gada 24.jūlija Pamatlēmumu 2008/675/TI par Eiropas Savienības dalībvalstīs pieņemtu spriedumu ņemšanu vērā jaunā kriminālprocesā (turpmāk – Ziņojums) norādīts, ka Pamatlēmuma mērķis ir nodrošināt, lai attiecīgajā valstī pieņemtiem spriedumiem un citās dalībvalstīs pasludinātiem spriedumiem būtu līdzīgas tiesiskās sekas. Atbilstīgi Pamatlēmuma 2.pantam spriedums ir „jebkurš galīgs krimināltiesas nolēmums, ar ko konstatē vainu noziedzīgā nodarījumā". Ziņojumā skaidrots, ka Pamatlēmuma galvenais noteikums ir tā 3.pants. Šā panta pamatā ir spriedumu vienkāršās asimilācijas princips, un tajā noteikts, ka ārvalstīs pieņemtu spriedumu tiesiskajām sekām principā jābūt līdzvērtīgām pašu valstī pieņemtu spriedumu tiesiskajām sekām („līdzvērtīguma princips"), kas paredzētas šīs valsts tiesību aktos. Tas nozīmē, ka valstīm ir pienākums ņemt vērā ārvalstīs pieņemtus spriedumus un tas jādara atbilstīgi valsts tiesību aktiem (dalībvalstīm ir pienākums ņemt vērā citā valstī pieņemtu spriedumu tikai tiktāl, ciktāl ņemtu vērā pašu valstī pieņemtu spriedumu).

[14] Kā jau iepriekš minēts (sk. sprieduma 12.-13.punktu), Eiropas Savienības dalībvalstīm ir pienākums savā starpā apmainīties ar ziņām par personu sodāmību neatkarīgi no ārvalsts sprieduma atzīšanas citā dalībvalstī. Informācijas centrs Sodu reģistrā iekļauj tās ziņas par personas notiesāšanu, ja attiecīgās darbības Latvijā ir pielīdzināmas tādām darbībām, kuras tiek atzītas par noziedzīgu nodarījumu.

Ievērojot minēto, Informācijas centrs, sniedzot atbildi uz pieteicēja pārstāves pieprasījumu (*lietas 26.lapa*), pamatoti norādīja, ka tā rīcībā nav ziņu par ārvalstu tiesu notiesājošu spriedumu atzīšanu Latvijā, jo saskaņā ar Sodu reģistra likumu, ziņu iekļaušana par ārvalsts sprieduma atzīšanu nav paredzētas.

[15] No Sodu reģistra likuma 19.panta pirmās daļas regulējuma (noteic to subjektu loku, kuram ir tiesības pieprasīt un saņemt ziņas no Sodu reģistra un sniedzamo ziņu apjomu) secināms, ka Informācijas centrs sniedz ziņas par personas sodāmību tikai tādā apmērā, kādā normatīvie akti paredz personai attiecīgos ierobežojumus un atbilstoši to mērķim.

Vienlaikus no minētā regulējuma secināms, ka Informācijas centram, sniedzot ziņas par personas sodāmību, kas radusies pēc ārvalstī izdarīta noziedzīgā nodarījuma, ir pienākums vērtēt, vai attiecīgās darbības Latvijā ir pielīdzināmas tādām darbībām, kuras tiek atzītas par noziedzīgu nodarījumu. Līdz ar to gadījumā, ja ārvalstī persona ir izdarījusi darbības, kas šajā valstī ir noziedzīgs nodarījums, bet Latvijā – nav, Informācijas centram Sodu reģistra datu bāzē nebūtu jāiekļauj un jāsniedz ziņas par personas sodāmību, kas radusies par tādu darbību izdarīšanu, kas Latvijā nav pielīdzināmas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmēm. Uz šādu kompetentās iestādes pienākumu, kas izskatāmajā gadījumā ir Informācijas centrs, norādīts arī Ziņojumā, proti, ka lielākajā daļā dalībvalstu kompetentajām iestādēm ir jāpiemēro prasība par abpusēju sodāmību (kā prasīts to īstenošanas tiesību aktos un pasākumos), ja tās atsevišķās lietās ņem vērā iepriekšējus spriedumus. Tas nozīmē, ka tiesas var ņemt vērā iepriekšēju spriedumu tikai tad, ja tas pieņemts par tādu noziegumu, kas ir atzīts un sodāms arī saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem. Abpusējas sodāmības pārbaude Pamatlēmuma īstenošanas nolūkā ir pamatota, jo tajā valstīm prasīts „ņemt vērā" citā dalībvalstī pieņemtus spriedumus tikai tiktāl, ciktāl tās ņem vērā iepriekšējus pašu valstī pieņemtus spriedumus, un paredzēt tiem līdzvērtīgas sekas. Tāpēc, ja noteikti nodarījumi, kas ir iepriekšējā sprieduma pamatā, konkrētā dalībvalstī nav sodāmi, tiesas nevarēs „paredzēt līdzvērtīgas tiesiskās sekas", jo, ja spriedums attiektos uz gadījumu, kas pilnīgi ir attiecīgās valsts lieta, tiesisku seku nemaz nebūtu.

Tiesa, pārbaudot Sodu reģistrā iekļautās ziņas, atzīst, ka izskatāmajā gadījumā nav nekāda pamata šaubām, ka Sodu reģistrā būtu iekļautas faktiskai situācijai neatbilstošas ziņas par pieteicēja sodāmību. Proti, tiesai nav pamata šaubām, ka darbības, par kurām pieteicējs notiesāts Spānijas Karalistē (vardarbība, draudēšana ģimenē), Latvijā ir pielīdzināmas tādām darbībām, kuras tiek atzītas par noziedzīgu nodarījumu, jo īpaši, ņemot vērā Spānijas Karalistes tiesas pieteicējam tostarp piespriesto brīvības atņemšanu uz deviņiem mēnešiem. Arī pieteicējs uz šādiem apstākļiem nav norādījis, kā arī nav iesniedzis nevienu pierādījumu, kas liktu apšaubīt Sodu reģistrā iekļauto ziņu atbilstību. Tiesa, izdarot šādu secinājumu, ņem vērā apstākli, ka pieteicējs joprojām nav vērsies Informācijas centrā, apšaubot Sodu reģistrā iekļautās ziņas, lai gan šādas pieteicēja tiesības izriet no Ministru kabineta 2014.gada 23.septembra noteikumu „Noteikumi par ziņu sniegšanu un saņemšanu no Sodu reģistra, valsts nodevas apmēru un izziņas noformēšanas prasībām" 36.punkta (noteic, *ja reģistra izsniegtajās ziņās tiek konstatēta neprecizitāte, ziņu saņēmējs informē par to centru rakstiski, iesniedzot dokumentu, kas apstiprina ziņu labošanas pamatu*). Kā jau iepriekš minēts, pierādījumus, kas liktu apšaubīt, ka darbības, par kurām pieteicējs notiesāts Spānijas Karalistē Latvijā nebūtu atzīstamas par noziedzīgu nodarījumu un sodāmas, nav iesniedzis.

[16] Ievērojot iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā ir iestājušies Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 17.panta 1.punktā paredzētie priekšnosacījumi, proti, pieteicējs ir sodīts par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu un šī sodāmība nav dzēsta vai noņemta. Līdz ar to Valsts policija pamatoti anulēja pieteicējam izsniegto šaujamieroču glabāšanas atļauju.

Tiesa norāda, ka atļauja glabāt un nēsāt šaujamieročus uzskatāma par *ekskluzīvām* tiesībām, un šādas tiesības nav uzskatāmas par pamattiesībām. Atbilstoši Ieroču un speciālo līdzekļu aprites likuma 2.pantam šī likuma mērķis ir noteikt valsts institūciju un privātpersonu tiesības un pienākumus attiecībā uz ieroču, munīcijas, speciālo līdzekļu un to sastāvdaļu apriti Latvijā, kā arī noteikt šo priekšmetu klasifikāciju, aizliegumus un ierobežojumus attiecībā uz šiem priekšmetiem, lai garantētu personu un sabiedrības drošību. Likumdevējs ir izvirzījis konkrētas prasības personām, kuras vēlas saņemt šaujamieroču glabāšanas un nēsāšanas atļauju. Konkrētajām, izvirzītajām prasībām jābūt stingrām, lai primāri garantētu sabiedrības drošību kopumā. Likumdevējs ir izšķīries par to, ka šaujamieroču glabāšanas un nēsāšanas atļauja nevar būt personai, kura ir sodīta par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu un šī sodāmība nav dzēsta vai noņemta, līdz ar to arī Valsts policijai ir pienākums šādām personām šaujamieroču atļaujas anulēt.

[17] Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks administratīvais akts, tādēļ pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.- 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

p i l n /pērs. A/*b* pieteikumu par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes 2015.gada 15.janvāra lēmuma Nr.8 atzīšanu par prettiesisku.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese *(paraksts)* A.Reitupe